

meteor dan republike

List literarne grupe
Osnovne škole "Kada Božić"

RASTI I CVJETAJ, DOMOVINO NAŠA

U krvavoj kolijevci rata si rođena, a štekotanje mitraljeza i bolni jauk preplašenog naroda bila ti je pjesma uspavanka. Uojeste majke čuvala te puška partizanka, Raala si u čestokim borama partizana koji su umirali braneći tebe. U pjesmama partizankama si progovarila, a u njihovim dugim marševima ojačala i probudila. I mnogi ljudi kada si na svoje noge stala, nosila je rana i gubila, ali ti nisi bila su zaklanjali sunce slobode.

Počela je tvoja borba. Nario su se dizale nove tvornice, veliki gradovi. Završila si svoj novi život pun veselja. Novo proljeće obasjalo te suncem i cvijećem kao je cvjeto po tvoju obronaka.

VOLIM TE, DOMOVINO

Nekada je, domovino, tvojim šumama i gorama gazila okupatorska čizma. Ubijali su tvoje sinove, i oni su padali kao mlado žito, još nezrelo. Mnogo je njih palo da bi ti bila onakva kao što si danas, slobodna i srećna.

U mislima vidim taj dan kada si postala slobodna. Vidim i čujem jasno kolone boraca koji pjevaju, koji su srećni i koji slave tvoju veličinu. Tvoje šume su se toga dana zatalasale, tvoje gore uzdrhtale, a tvoja polja, obasjana suncem i zalivena krvlju, počela su novu pjesmu, pjesmu koju su pjevala mora zlatne pšenice, pjesmu koju su šaputali suncokreti.

I danas, domovino, kad vidim tvoja polja, kada me sunce slobode obasjava, i danas osjetim tvoju veličinu, tvoju gordost.

Uskoro će ti rođendan. Ljudi će pjevati tebi u čast i ti ćeš biti srećna. Ti ćeš pjevati u tihom žuboru potoka, u talasanju žita, u hućanju mora, kriku galebova. Pjevat ćeš u slobodi.

BOROJEVIĆ BRANKA, 8.a

KOTLAR LJUBICA, 8.b

RASTI I CVJETAJ, REPUBLIKO NAŠA

U krvavoj kolijevci rata si rođena, a štektaње mitraljeza i bolni jauk preplašenog naroda bila ti je pjesma uspavanka. Umjesto majke čuvala te puška partizanka. Rasla si u žestokim borbama partizana koji su umirali braneći tebe. U pjesmama partizanskim si progovorila, a u njihovim dugim marševima ojačala i prohodala. I onoga časa kada si na svoje noge stala, nestalo je rata i gustih oblaka dima što su zaklanjali sunce slobode.

Počela je tvoja izgradnja. Naglo su se dizale nove tvornice, veliki gradovi. Započela si svoj novi život pun veselja. Novo proljeće obdarilo te zelenilom i cvijećem što je cvalo po tvojim obroncima. Na tvojim plodnim njivama zazelenjela se mlada, tek iznikla pšenica, a na granama drveća pjevale su ptice pjesmu. U toj pjesmi slavili su tebe.

Sada si lijepa, Republiko. Tvoji gradovi vrve ljudima kao mravinjaci. Ti ljudi su izgradili i izgradjuju tebe. I mi kad odrastemo, poći ćemo njihovim stopama. Branit ćemo te od neprijatelja da sačuvamo tvoje proljeće u kojem ti rasteš i cvjetaš, Republiko naša.

PEJAKOVIĆ ANICA, 8.c

VOLIM TE, ZEMLJO MOJA

Volim te, zemljo moja! Volim tvoje livade u proljeće, tvoje brze potoke i rijeke koje neumorno šumore, Volim tvoja bijela stada na zelenim livadama. Lijepe su tvoje njive uzorane. Divim se tvome plavom moru, nepreglednim ravnicama, visokim planinama.

Sjećam se kada te je gazila neprijateljska čizma. Ali ti si izdržala sve. Neprijatelj te nije mogao uništiti. Mnogi borci su pali za tvoju slobodu. Dali su svoje živote da bi ti bila slobodna.

Prošao je rat, prošle su krvave borbe. Osvanulo je proljeće, proljeće koje smo svi tako dugo željeli. I napokon si skinula svoj crni veo i pošla u novi život, sretna, ponosna.

Sada u slobodi raduješ se zajedno s nama, a mi smo gordi na tvoju ljepotu, slobodu, snagu.

KOTLAR LJUBICA, 8.a

GLEDALI SMO FILM "KRVAVA BAJKA"

Grad je bio pust. Prozori i vrata škole otvoreni. Na klupama još bilježnice, olovke, knjige . . .

U nekom dvorištu, na nekom stolu, novine, naočale i šešir nekog nestrenog čitača.

Ulice bez ljudi . . .

Strašan prizor . . .

Začuli su se rafali pušaka. Sve muško bilo je pogubljeno. Čak i mali, nedužni čistači cipela . . .

Na groblju su gorile svijeće dok su žene oplakivale svoje najmilije.

Stotine, stotine svijeća, stotine nedužnih bića našlo je smrt tog tmurnog oktobarskog dana.

KOLUNDŽIĆ ZLATA, 8.b

Najviše me se dojmio lik staroga direktora kojemu su htjeli pokloniti život zbog starosti, ali on je odlučnim glasom rekao da ostaje uz svoje đake i s njima je hrabro koračao u smrt.

Odjek-nuli su rafali, a onda zavládala tišina. Njegov život bio je ugušen sa životima njegovih đaka. Čuo se samo šum vjetra nalik na tužno jecanje za tim mladim životima koji neće više nikada osjetiti radost ovoga života.

BADŽEK JASNA, 7.c

Nije to bila bajka kao svaka druga. Bilo je u njoj nešto, nešto nezamislivo strašno.

Toliko nedužnih ljudi, toliko djece, zapisano na jednoj stranici historije. Ni imena im nisu u toj staroj knjizi zapisana, ništa osim riječi: "Pali su za slobodu, za narod!" Samo te riječi ništa više, ali one u sebi sadržavaju jedan trenutak, beskrajni trenutak istovremeno tako blizak i tako dalek, neizbježni trenutak smrti, onda kada se ljudi sjedine u jedan duh, jednu misao. One govore za sve one prošle dane, one objašnjavaju smisao naših života, one pokazuju da u patnji smrt nije ništa. Ali ti ljudi nisu umrli, umrlo je tijelo, a oni su ostali skriveni u tim riječima. Mi u mislima možemo biti s njima, jer historiju od nas dijeli samo jedan potočić slabosti, a može da ga preskoči samo onaj koji ima dovoljno hrabrosti i snage za to.

Ne, ne! Nije to bila bajka, bajka kao svaka druga. Bilo je u njoj nešto, nešto nezamislivo strašno.

MATIĆ SILVANA, 7.b

ZA ONE KOJIH VIŠE NEMA

Na poljanama su sjale sitne zvjezdice i razbijale mrak. Bile su to svijeće za one kojih više nema. Pop je izgovarao sva srpska imena jer su svi bili mrtvi.

Žene u crnom su pobožno šaputale. Djevojčica u ružičastoj haljini je stajala po strani. Njene usne šaputale su drage nadimke mrtvih drugova. Niz obraze su joj tekle suze.

Njeni drugovi nevini i nikom krivi postali su žrtve okupatora koji se uplašio malog naroda, pa je masovnim ubijanjem htio da ga zastraši.

Ali ovaj narod se nije dao zastrašiti, i sve su žrtve bile osvećene.

BRBLIĆ ŽELJKA, 8.a

KRVAVA BAJKA

Djeca, nejakim mališani, pokrpani i zamazani svim su snagama pomagali svojim roditeljima ne obazirući se na opasnost. Prestale su bezazlene igre radosti. Valjalo se boriti. Na sve strane vrištali su njemački rafali. Jedan nesretni metak pogodio je malog, iznemoglog dječaka.

Zašto se taj okrutni vojnik tako grubo ponio prema malom biću koje još nije ni znalo što je to smrt? Oči njegovih drugova drugova gledale su čudno i neshvatljivo. Oni nisu vjerovali da je mrtav njihov prijatelj i da više neće trčati s njima kroz zeleno žito, niti će dijeliti s njima radost i tugu. Niz zamorena i zamazana lica blistale su staze suza koje su se gubile u šarenilu pokrića, pod kojim je ležalo ukočeno tijelo.

Mlaz krvi natapao je žednu zemlju, a vjetrić je tiho ljuljao pospane glave crvenih makova i raznosio glasove tužnih dječaka koji su odavali posljednju počast svom nezaboravnom prijatelju.

KATIĆ IVANKA, 7.b

ŠTO ME SE NAJVIŠE DOJMILO U FILMU "KRVAVA BAJKA"

Kupili su po ulicama ljude, nevine ljude i djecu, djecu koja još nisu shvaćala kuda ih vode, ni što je to smrt kojoj su išli u susret.

Po kragujevačkim ulicama sve je bilo pusto. Otvorene novine na nekom stolu kao da su dozivale onog koji ih je čitao. Prazna vaga njihala se tužno dok je voda tekla bučno u kofu narušavajući taj mir. Oh, koliko je ona željela da prestane teći, da je netko zaustavi, ali ne! Onaj čovjek, koji bi je zaustavio, kretao se sada u koloni osuđenih, a onaj čovjek što je ostavio nepročitane novine možda je već bio stradao.

Razredi po školama bili su opustošeni, prazne teke su zvale svoje prijatelje gledajući tužno u svoje neispisane stranice. Ali učenika nije bilo, kretali su se polako s pjesmom na ustima ka stratištu i svojom hrabrošću pobjeđivali smrt.

BOROJEVIĆ BRANKA, 8.a

IZ FILMA "KRVAVA BAJKA"

Djevojčica stoji i gleda u zemlju, gdje su joj pokopani drugovi. Sjeća se ona dobro svih. Da s njima je dijelila dobro i zlo. S njima je provodila te dane ispunjene tugom. Gledala bezbroj mrtvih ljudi, koji su padali kao snopovi žita.

Ali okupatori su odveli dječake, a djevojčicu ostavili. Molila je da je puste, ali njena molba bila je uzaludna. Ostala je sama i sada šapatom govori njihova imena, a na njenom pjegavom licu jasno bliješte suze. Mirno stoji i gleda u daljinu kao da ih traži, makar dobro zna da je to uzaludno jer njih više nema.

I njene plave oči ponovo se napuniše suzama. Stajala je sama, osjećajući se poput ogoljela stabla u kasnu jesen.

DEVČIĆ MIRJANA, 7.b

SUNCE U RAZREDU

Sjedim u razredu, a nastavnik tumači novu lekciju. Nikako nisam mogla usredotočiti pažnju na ono što je nastavnik govorio. Misli su mi lutale i u meni se budilo jedno tužno sjećanje.

I onda je isto tako bio sunčani dan, samo što je onda bilo ljeto, a sunce je svoje brončane zrake bacalo na cestu poprskanu krvlju. Prije nekoliko časova tu je ležala starica. Pramen sijede kose, koji je bio stidljivo provirio ispod marame, nadvio joj se nad izborano čelo, a njene ruke, te staračke ruke nepomično su stajale pripite uz tijelo.

Do prije nekoliko časova bila je živa, a njeno srce veselo je kucalo pri pomisli da se vraća kući. To srce puno ljubavi kucalo je za sav život što se odvijao oko nje. Trebalo je samo nekoliko koraka da izbjegne pandžama smrti, da ostane među nama, živa i nasmijana. Ali, smrt ju je odnijela u svom grubom stisku, nedozvolivši joj da barem još malo živi u sreći, da živi ovim krasnim životom punim iznenađenja, veselja i žalosti.

Iz razmišljanja me prene nečija ruka na ramenu. Čas je bio završio i sad je veliki odmor. Čuje se veseli smijeh djece u dvorištu kojega sjeda starica nije mogla da čuje zbog neopreznosti pripitog vozača.

BADŽEK JASNA, 7.c

TRAGEDIJA U JESENJEM DANU

Hladan je jesenji dan. Tmuran i maglovit. Ljudi su na ulicama, sve vrvi od gradskog života. Automobili jure. Čuje se brujanje motora i škripa kočnica. Što je to? Ljudi se okreću i zaklanjaju poglede rukom. Na njihovim licima ocrtava se užas, bol i strepnja. Pogledah tamo. Zgrčeno tijelo leži na ulici, nepomično i tužno. Crvena tekućina polako vijuga po ulici. Sa drveća odlazi lišće. Nebo je tmurno. Hladan dan. Ni tračka sunca. Razglasi se sirena Hitne pomoći. Jure i zavijaju. Kao da govore: "Mi smo tu, mi ćemo pomoći." I zatim nestaju iza ugla susjedne ulice noseći sa sobom jedan život, život koji se grčevito bori protiv smrti.

Tko će pobijediti?

Na ulici su ostali crni bicikl i crvena tekućina kao nijemi svjedoci toga tmurnog događaja pod okriljem hladne i maglovite jeseni.

Lišće pada, a grane ostaju gole i puste.

OPAČAK ZDENKA, 8.b

S U T R A

Sjećam se - padala je kiša.

Sve je bilo tiho, ali tad odjednom - uluja.

Munje su sijevale i obasjavale moje uplakano lice. A tada odjekne tutanj vlaka i muklo kloparanje kotača po tračnicama.

Jedna munja je ponovo proparala nebo. Sjećam se odlazeći, rekao si "Vratiću se sutra."

Danas je lijepo, sunce sja, ali ja sam tužna, za mene ne sja sunce.

Ja čekam ono tvoje sutra.

BOROJEVIĆ BRANKA, 8.a

VOLIM TE, DOMOVINO!

Volim svaki kamen na tvojim grudima
i svaki cvrkut u gnijezdima.

Volim ljepotu tvojih
rijeka i potoka

utkanu u riječi najljepših stihova.

Volim tvoje planine
u pjesmama opjevane
i šum tvojih izvora
prikazan u bajkama.

Volim te, domovino.

KATIĆ IVANKA, 7.b

SMIJEŠIŠ MI SE

Smiješić mi se
a ja, ja ti ne uzvraćam osmijeh,
jer znam da je lažan.
Smiješiš mi se
a ja, ne obraćam pažnju,
jer znam
da svakoj upućuješ
taj lažni osmijeh.

LIKAREVIĆ VESNA, 8.b

O D L A Z I Š

Odlaziš,
a ja ti ne mogu reći
stani.
Puštam te iz ruku
iako to ne bih htjela.
Izmičeš,
odlaziš,
a ja ti ne mogu
reći stani.

RADOJČIĆ DOBRILA, 8.b

SREĆA I TUGA

Kada sam tužna, znam
tuga će brzo proći.

Kada sam sretna, znam
tuga će opet doći.

S U S R E T

U daljini mi se činiš
malen i neznatan.

No kada se približiš,
vidim tvoje oči
koje traže moje ...

tvoju ruku

koja dodiruje moju...

tvoje usne

koje šapću: "Hajdemo."

Tek tada shvatim

koliko za mene značiš...

BALTA VESNA, 8.b

BRBLIĆ ŽELJKA, 8.a

HTJELA BIH BITI SAMA

Htjela bih nekuda

daleko, daleko od svega.

Htjela bih biti sama,

sanjariti o sreći i ljubavi
ovoga svijeta.

LIKAREVIĆ VESNA, 8.b

JUTROS SAM

Jutros sam vidjela duge kose magle
kako su na bezbrižne valove rijeke pale.
Jutros sam vidjela kako lišće pada i
osjetila kako boli kad umire nada.
Jutros sam, jutros sam znala da se ljeto vratiti neće,
jutros sam vidjela da jesen polako kreće.

MATIĆ SILVANA, 7.b

DOLAZAK JESENI

Došla je tiho i nečujno
sva uzdrhtala od vjetra
došla je donoseći kišu
i mnogo zlaćanih boja
došla je tiha i mirna jesen.

LIKAREVIĆ VESNA, 8.b

K I Š A

Lijeno klizi
niz prozorska stakla,
Monotono udara
o krovove kuća.

RADOJČIĆ DOBRILA, 8.b

K I Š A

Nad grad su se nadvili teški kišni oblaci pa je jutro osvanulo tmurno i hladno. Vjetar zviždi i bruji, trese dimnjacima i televizijskim antenama. Kiša lije, a kad kišne kapi svojim nožicama dodirnu pločnik, rasprsku se i poskakuju, pa se prave u mjehuriće. Na mahove svojim vlažnim prozirnim prstima zabubnja po staklu, te se otkotrlja dolje ostavljajući za sobom vlažan trag.

Kad padnu na pločnik ili kišobran začuje se tihi podrugljivi smijeh upućen prolaznicima koji trče po ulici. Vjetar trese kišnim ogrtačima i izvrće kišobrane.

Uskoro se spustila i noć. Raspustila je svoje duge crne kose i cijeli grad uzela u svoje okrilje. Ulice su opustjele i zavladala je tišina, samo se čulo zavijanje vjetra i udaranje kišnih kapi o krovove kuća i pločnike.

BADŽEK JASNA, 7.c

KIŠA I ŽELJE

Kiša pada. Kapljice igraju na zemlji. Stojim na kiši i rukom hvatam kapljice. Na mom dlanu nalaze se četiri kapljice. Sjaje se poput bisera u moru ili rose na cvijetu.

Zagledah se u jednu kapljicu. Njoj sam predala svoju jednu želju. I drugoj kapljici sam predala svoju želju. I trećoj i četvrtoj kapljici na dlanu predala sam po jednu želju. Podigla sam glavu i zagledala se u kišu. Svakoj kapljici koja je padala predala sam jednu želju nadajući se da će se ona ispuniti.

Stigla sam na kraj ulice i ušla u kuću. Stala sam kraj prozora i promatrala kako padaju posljednje kapi kiše, posljednje moje želje.

PRŠA VESNA, 7.c

NAJAVA ZIME

I posljednji list pada
i već se spušta noć.

U pola noći iznenada

Odnekud pade čudan stvor.

Bješe to mala pahulja snijega

Što odnekud doletje

bez voznoga reda.

BERNVALD DARIJA, 8.b

ŠARENI LISTIĆ JESENI

Vjetar otkida nježne listove i nosi ih, nosi. Jedan mali listić se otima vjetru, ali on je jači.

Pleše tako šareni listić amo-tamo, gore-dolje. Već mu se učini da će pasti, a vjetar ga nježno uzme za slabačke ručice i vine visoko kišnom nebu.

Pleše jedan šareni listić jeseni, pleše mnoštvo listova i s njima jesen na prvom jesenjem vjetru.

KOLUNDŽIĆ ZLATA, 8.b

MOJ PRIJATELJ ORAH

Stoji u kutu moga dvorišta. Veoma je ponosan što je visok. Grane su mu se raširile kao da idu u posjetu visokom nebu.

Svaki dan kad se vraćam iz škole, on me pozdravi trepereći lišćem. Tako je uvijek. Jučer mi se dogodila neobična stvar. Prošla sam ispod oraha. Lišće nije zašuštalo. Smatrala sam da je orah ljut. U tom razmišljanju pogodi me nešto u glavu. Pogledam prema dolje i iznenadim se. Ugledala sam kako mi prijatelj pruža svoj mali dar. Sva radosna primim ga. I orah je bio sretan kada je na mom licu ugledao ozarenost i sreću.

Toplo sam mu zahvalila raznježenim smiješkom i kao skakavac odskakutala u kuću. Našla sam malu kutijicu i u nju lijepo spremila dar svoga prijatelja. Ostavila sam ga za uspomenu do slijedeće godine dok ne dođu novi plodovi.

JAVOR ANKICA, 6.c

M A G L A

Tiho, mučno se vukući, klecajući mekim nogama, polako, a ipak zastrašujuće mirno, primicala se magla. Bolno jeknuvši spusti se i leže na grad.

U svom sivom, hladnom ogrtaču izgledala je nestvarno, žalosno, nekako bliska, a ipak neopipljiva. Posegneš li za nekim krajem njena skuta, otvoriš šaku, a u njoj ništa - samo bolna hladnoća tvojih prstiju. Ona kao da se neda, otima, izvija u grču. Svojim neprozirnim grudima skrila je rijeku i most nad njom. Čuvala ih je tu i bdjela nad njima poput majke željne da djetetu pokaže svoju ljubav i moć.

Tih nekoliko sati dok ne ovlada sunce, siv je njen kratak život. Ona živi za njih i zbog njih.

A kad izađe sunce, podigne se i tromim, polaganim korakom krene dalje.

MATIĆ SILVANA, 7.b